

GLASILO KATOLIŠKE AKCIJE ZA KAMNIŠKO IN MORAVŠKO DEKANIJO

NAŠ LIST IZDAJA MISIJONIŠČE V GROBLJAH, P. DOMŽALE. — UREJUJE IN ZASTOPA IZDAJATELJA JOŽEF GODINA C. M., DOMŽALE - GROBLJE. — TISKA MISIJONSKA TISKARNA, DOMŽALE - GROBLJE. ZA TISKARNO JANKO STRNAD, DOMŽALE. — IZHAJA MESEČNO. POSAMEZNA ŠTEVILKA STANE 1 DIN, CELOLETNA NAROČNINA 12 DIN. INSERTI PO DOGOVORU. ROKOPISI SE REDNO NE VRAČAJO.

Prvi december

Dne 1. decembra praznujemo državni praznik. Na ta dan je 1. 1918 takratni regent Aleksander proglasil združenje Srbije z državo Slovencev, Hrvatov in Srbov (ki je nastala po zlomu bivše avstro-ogrske monarhije), katere predsednik je bil dr. Korosec. Prav je, da na ta dan obnovimo in utrdimo državno in narodno zavest. Slovenski katoliški duhovščini in katoliškim Slovincem je bila narodna in državljanska zavest vedno sveta in vestna zadeva in taka nam bo tudi vedno ostala. Mi smo bili za Jugoslavijo in vladarja ne samo ob paradah v okrašenih dvorinah in pri veseljih napitnicah, ampak tudi takrat, ko je bilo treba za ustvaritev in obrambo te države vzeti v roke puško in meč, ko je bilo treba v snegu in mrazu stati na straži na mejah domovine, ko so nas zapirali v temne ječe in vkovali v verige ter postavljali pred puške, ko so nam zaradi našega narodnega duha ropali in zažigali domove ter zaradi nas našim materam nastavljali na prsi bajonete. In smo bili kljub temu za to državo in vladarja! Povsem prostovoljno, le vest nas je gnala k temu. Če tako na narodni praznik le malo stopamo po polju zgodovine, ofresamo vsako sumničenje majhnih ljudi o naši narodni in državni zavednosti kakor lahno roso. — In tudi Naš list ni nikdar zamudil, ko je govoril, da naj damo Bogu kar je božjega, da ne bi povedal, da je treba dati tudi cesarju kar je cesarjevega.

Jos. Godina C. M.

urednik Našega lista, bivši prostovoljec.

NAŠ LIST 1932

Novosti za prihodnji letnik: Spis pod naslovom **Spoznava j hišo božjo**, ki se bo nadaljeval v vsaki številki in bo primeren prispevek k splošnemu liturgičnemu gibanju.

Nova Langerholcova povest **Iz njegovih zapiskov**. Dosedanji povesti izpod peresa pisatelja Langerholca sta vseskozi ugajali in sta pridobili Našemu listu mnogo zvestih bralcev. Vemo, da bo vest o njegovi novi povesti vse naše čitatelje prav posebno razveselila.

Trgovce in obrtnike kamniškega, moravškega in domžalskega okraja opozarjamo, da bo novoletna številka Našega lista izšla za božične praznike. Oglase in novoletna voščila sprejemamo zato samo do 15. decembra. Novoletno voščilo v širini enega stolpca in višini 3.5 cm stane 25 Din.

Predhodnik Kristusov

Zadnje tri nedelje adventa nam pokaže sveta Cerkev v evangeliju svetega Janeza Krstnika in nam nato skozi ves advent kliče: »Pripravite pot Gospodu, izravnajte njegove steze!« V sv. pismu nastopa pred Odrešenikom sv. Janez Krstnik in sv. Cerkev je prav taka kot sv. pismo. Tudi v cerkvenem letu mora biti sv. Janez predhodnik Kristusov. Zdaj si oglejmo nekoliko njegovo življenje, saj so si ga tudi nekatere Marijine družbe v Kamniškem okraju izbrale za svojega zavetnika.

Janez je bil sin duhovnika Caharije in mati mu je bila Elizabeta. Pred svojim rojstvom je bil Janez ob obisku prebl. Device Marije očiščen izvirnega greha. Pri njegovem rojstvu in obrezovanju je bila gotovo navzoča tudi Marija. Od tu dalje pa ne zvemo nič več o njegovi mladosti. Sv. pismo pravi o njem: »Otrok pa je rasel in se krepil v duhu in je bil v puščavi do dneva, ko se je prikazal Izraelu« (Lk 1, 80). Ko je bil star nekako trideset let, je nastopil kot oznanjevalec pokore. Bival je ob reki Jordanu pred množicami ljudi in jih opominjal k pokori in jim delil krst (toda ta krst še ni bil zakrament). Tedaj se je začelo v deželi veliko gibanje; vse, staro in mlado, bogato in revno je v trumah prihajalo k Janezu Krstniku in poslušalo njegove pridige. Najljubši predmet njegovih pridig je bil skorajšnji prihod Odrešenika. Največji dan v njegovem življenju je bil, ko je tudi sam Jezus Kristus prišel k njemu in se mu dal krstiti. In je videl Janez, kako se je odprlo nebo in se je prikazal Sveti Duh nad Jezusom. Pozneje je tudi sam poslal k Jezusu svoja dva najljubša učenca Andreja in Janeza. Tedaj je bila njegova življenska naloga kočana. Le še nekaj mesecev je pridigoval in v svoji ponižnosti rekel: »On mora rasti, jaz pa se manjšati!« Če vzhaja solnce, mora obledeti mesec. Njegova naloga je bila, da pripravi človeštvo na Jezusa in ju združi kot ženina (Jezusa) in nevesto (ljudstvo).

Kakor hitro je dosegel ta svoj namen, se je umaknil s pozorišča. Njegova smrt je bila žalostna. V tistem

času je vladal Judeji Herod, sin onega Heroda, ki je dal pomoriti nedolžne otroke ob Jezusovem rojstvu. Pregovor pravi, da jabolko ne pade daleč od drevesa, in tu je pregovor zadel pravilno. Herod je dajal deželi mnogo pohujšanja s tem, da je vzel za svojo ženo soprogo svojega še živečega brata. Janez, ki ni poznal strahu, je šel h kralju in mu povedal: »Ni ti dovoljeno imeti žene svojega brata!« Kralj Herod bi se bil dal pregovoriti, ker se je bal Janezu kaj hudega storiti iz strahu pred Judi, a Herodijada je hotela ostati kraljica in je delala na to, da je Janeza spravila v ječo. Toda dokler je Janez živel, malopridna ženska ni imela miru in ga je hotela uničiti. Za ta naklep je porabila ugodno priliko, rojstni dan Herodov. Poslala je hčer pred Heroda, da je plesala, in ko jo je kralj vprašal, kakšno plačilo si želi, je ta odgovorila: »Glavo Janeza Krstnika.« Kralj je ugodil želji pohotnice in tako je umrl Janez Krstnik.

Tako je umrl plemeniti in veliki mož, od katerih je rekel sam Odrešenik, da od rojenih od žene ni bil nihče večji (Jezus je bil rojen od Boga). On ni bil le prerok, ampak je bil več kot to: predhodnik Mesijev. Tako je šel Janez rajši v smrt, kot da bi bil svoje prepričanje in vest uklonil prešuštnemu kralju.

Zaupajmo

v Gospoda

V dneh trpljenja in bridkosti, v dneh morečih skrbi glede bodočnosti in zaradi trde sedanosti se človeka prav rada polasti neka pobitost in malodušnost; da, še celo nezaupnost nasproti Bogu. Zraven pristopi še izkušnjavec, ki človeka vedno in povsod zalezuje — saj veste kdo je to! — in vzbudi v glavi mračno misel: »Čemu se trudiš?! Saj je vse zastoj! Saj ti tudi molitev nič ne pomaga!« —

Hudobni duh dobro ve, zakaj in čemu nam hoče vzbuditi nezaupnost

napram Bogu. Ob uri hude nevarne preizkušnje je največjega pomena in odločilne važnosti to, da ne izgubimo poguma in zaupanja v Gospoda in njegovo previdnost, ki vse prav in dobro uravnava v našo dušno in večno korist, čeprav mi tega ne čutimo in ne vemo. Prikrto nam je sicer zato, da bi bilo naše zasluženje tem večje.

Na preizkušnji je večkrat naša vera, na preizkušnji naše upanje, na preizkušnji naša ljubezen do Boga. Ne dajmo se takrat premotiti ne od lastne neredko sebične narave, ne od kakega malovernega človeka, ne od hudobnega duha! — Ah, koliko zasluženja zgubimo večkrat, ker pričnemo takoj omagovati! Ako nismo precej uslišani, kadar molimo. Ako nam kaj izpodleti. Ako ne vidimo in ne čutimo uspehov svojega prizadevanja!

Bodimo vztrajni in stanovitni v molitvi, čeprav se nam zdi, da je Gospod neobčutljiv za naše prošnje, čeprav se nam zdi, da je naša molitev prazen trud in brez vsake koristi! Nobena prav opravljena molitev ni zaman in brez pomena v načrtih božje previdnosti. Bodimo pogumni, naj je še toliko truda, trpljenja in skrbi vsak dan! Kljub vsem oviram, kljub vsemu nasprotovanju se ne vdajmo malomarni pobitosti! Ne omahujmo, ne zdvajajmo, ne obupajmo! Tudi ako se nam zdi, da je vse zastoj, vse ničevno in prazno, in življenje brez vsakega solnčnega žarka ter brez vsake rešilne poti, tudi takrat nikar ne obupajmo! Tudi ako menimo, da je vse izgubljeno, v resnici ni tako, če le ne — obupamo ...

Celo za Judeža je bila rešitev možna, dokler ni obupal; z obupom je pa nesrečnež zavrgel zadnjo možnost rešitve. Zato pa: če je kdo grešnik, naj ne obupa nad seboj in božjim usmiljenjem! — če je kdo zabredel v gospodarsko stisko, naj se ne vda pijači in lenobi iz obupanosti, naj se ne prepusti mračnim mislim, češ da ni vredno živeti na zemlji in da bi bilo bolje zanj, ako bi nikoli ne dočakal odraslih let! — Proč z vsako malodušnostjo, proč nesrečna črnoglednost! Zaupajmo, da pridejo boljši, svetlejši dnevi! Sicer pa: ako potrpi vđano v voljo božjo ter v zaupni molitvi iščemo nadnaravne moči in tolažbe, si nabiramo zaklade zasluženja za večnost, pa tudi v časnem oziru dosežemo božji blagoslov in zboljšanje razmer. Godrnjanje, mrmranje, kletev, jeza, obup: vse to je pa kakor drezanje z bodalom v staro rano ...

Pravijo, da je obup največji greh. V nekem smislu je to res...

Pogum, bratje in sestre! Zaupajmo v Gospoda! —

P. E. B. —

Prerok Izaija

Preroki so bili od Boga navdahnjeni možje, ki jih je pošiljal Bog izraelskemu ljudstvu, da bi ga opominjali k dobremu, pa tudi, da bi ga v njegovi žalosti tolažili s tem, da bi mu kazali na bodočega Odrešenika. Bog jih je pošiljal od časa do časa, kakor so bile potrebe judovskega ljudstva. Eden največjih prerokov je bil Izaija. Živel je za časa kraljev Joatana, Ahaza, Ezekija, torej okoli l. 700 pred Kristusom. Izaija je tako jasno povedal Jezusovo življenje in trpljenje, da se imenuje »evangelist stare zaveze«. In ker je ta prerok tako iskreno hrepenel po Odrešeniku, da nam sveta Cerkev predstavi vsak dan adventa v brevirju in ob nedeljah poslušamo njega pri berilu in vsak dan zadnje dni pred božičem pri sv. maši. Njegova je ona znana pesem (antifona): »Rosite nebesa od zgoraj in oblaki dežite Pravičnega! Odpri se zemlja in rodi Zveličarja!« (Nebesa naj, tako molimo, pošljejo Odrešenika z roso, in oblaki naj ga dežijo, da bo s svetlicami vzbrstel iz zemlje, tako veliko je naše hrepenenje po njem.)

Zdaj pa še pogledjmo, kako je Izaija nastopil preroško službo. Sam popisuje takole: »Videl sem sedeti Gospoda na vzvišenem prestolu in ro-

bovi njegove obleke so napolnjevali ves tempelj. Sérafi so plavali nad njim in vsak je imel šest peruti z dvema si je zakrival obraz, z dvema noge z dvema so pa letali, in eden je zaklical drugemu: Svet, svet, svet je Gospod Bog nebesnih čet. Vsa zemlja je polna njegove slave. In stresali so se podboji vrat in vsa hiša je bila polna dima. In sem rekel: Gorje meni, ker sem molčal, ker sem mož nečistih ustnic in prebivam med nečistim ljudstvom in ker sem videl s svojimi očmi Kralja, Gospoda nebesnih čet. In priletel je k meni eden izmed sérafov in v roki je imel živ ogelj, ki ga je bil s kleščami iz altara vzel, in se je dotaknil mojih ustnic in je rekel: Glej, ta se je dotaknil tvojih ustnic in tvoja hudobija je od vzeta in izbrisan je tvoj greh. (Iz 6, 1—7.)

Torej je séraf očistil preroku Izaiju ustnice z žarečim ogljem, da je bil vreden oznanjati Odrešenika, oziroma prerokovati o njem. Koliko bolj se moramo pripraviti mi na njegov prihod, ki ga bomo tudi prejeli in ne samo prerokovali o njem. Dobro bi bilo, da bi tudi nam séraf očistil ustnice z žarečim ogljem, pa ne samo ustnice, ampak tudi srce, da ga bomo prejeli s čistim in vrednim srcem.

Gospod, ti veš...

Gospod, ti veš, kako sem slaba stvar, ti veš, kako trpim v bolezni svoji in zato, ker bi rad pomagal brezposelnim, nesrečnim, bednim in omagujočim pod bremenom težkih dni, pa jim pomagati ne morem ...

Zato pa prosim in trkam na vrata tvojega usmiljenja: tolaži ti vse stiskane brate in sestre doma in pa drugod, po celem svetu; usmili se in reši duše, o Gospod! —

Ne daj, da bi omagal kdaj na poti k tebi, v domovino vseh izvoljeni, ki tebe gledajo v svetlobi in ljubijo na veke!

Gospod, ti veš, kako trpim zaradi lastnih grehov in napak, ker — čutim to — da tebi nisem všeč docela in da sem čestokrat v sramoto sveti Cerkvi, ki mati moja je duhovna ...

Gospod, ti veš, kako trpim zavoljo vseh slabosti in spotik vseh bratov in pa sester, ki premalo cenijo krščanski nauk in se premalo trudijo, da bi po njem živeli! — Gospod, ti veš, kako trpim: zaradi svoje sem bolezni dolgo vrsto let na molk obsojen ... O kako bi rad ljudem oznanjal sveti evangelij, tvojo blagovest, ki duši sladka je posest! — Gospod, ti veš, kako trpim, ker sveti Cerkvi tvoji

narodi hrbet obračajo — in vse do brote tvoje s preziranjem in z grehi nehvaležno vračajo —!

O prosim te, usmili se, Gospod! Glej, prosim zase in za vse ljudi!

In spet premine leto

In spet premine leto dni, »Naš list« izide zadnjikrat z označbo 1931; s prihodnjo številko se prične že novi letnik — 1932.

Ljubi Bog naj blagoslovi novi letnik, da bo mogel čim bolj zastopati visoke cilje in časovne zadeve »Katoliške akcije«! — Buditi bo treba katoliško zavest, zavest vesoljnega bratstva v Kristusu Gospodu! Buditi bo treba duha velike medsebojne ljubezni! Buditi bo treba duha veselja in pogumnega navdušenja za vzore pravega, živega krščanstva! — Ako vidimo, da je vera v osebnega Boga marsikje začela pojemati, nas to ne sme potreti, temveč tem bolj podžgati za našo vero. — Ako vidimo in slišimo, da v raznih dušah ugaša zaupanje v Previdnost in upanje na pravično povračilo v večnosti, mora to tem bolj dvigniti naše upanje! Visoko dvigujmo zastavo otroške vdanosti in zaupanja v Vsevednega in Vsedobrega! — Saj naše upanje ni prazno, prazna ni — vera naša!

Nebo in zemlja bosta prešla, besede Zveličarjeve pa ne bodo prešle! Oklepajmo se Kristusa in njegovega vidnega namestnika, svetega Očeta Pija XI.! — Zaupna molitev in sveto potrpljenje bodi naše orožje! — Ako vidimo in čujemo, da v mnogih srcih ugaša zadnji plamen ljubezni do Boga, in da prav zato ni tudi prave ljubezni do bližnjega, o, tedaj je naša dolžnost, da tembolj negujemo ogenj svete ljubezni v svojih dušah, in da to ljubezen izražamo v delavni ljubavi do trpečih bratov in sester!

»Naš list« naj vzbuja tedaj v nas dobrega duha, duha gorečnosti za čast Gospodovo, za zadeve božje na zemlji! — »Naš list« bodi vez duhovnega sorodstva, glasilo naših teženj, znamenje naše edinosti in skupne borbe za katoliška načela v domačem in javnem življenju: gre namreč za velikanske namene, smotre in vseobsežne naloge ... Naš čas terja mnogo, mnogo od vsakega izmed nas ...

V tvojem imenu, o Gospod, hočemo iti na novo delo v novem letniku, v novem letu, ki naj bo posvečeno tvoji slavi, tvojim zadevam na zemlji!

Naš list naj nam kaže, kje so potrebe največje, naj svetuje, kako se bo najlažje pomagalo, naj bodri, da bomo tudi potem tako ravnali. P.E.B.

Kaj nam govori Gospod

Duhovni šopek iz nedelj. evangelijev v decembru.

NEDELJA 6. DECEMBRA.

(Jezus o Janezu Krstniku.)

V malo besedah nam naš Gospod podaja veličastno sliko o značaju svojega predhodnika. Janez ni trst, ki ga veter maje; ni človek, oblečen v mehka oblačila. Trst zraste visoko, a je brez moči in stalnosti, vsak vetrič ga zamaje v smeri, v kateri piha. Zato je trst podoba neznačajnega človeka. Če takega človeka zadene sreča ali nesreča, se takoj nagne na eno stran. Če piha ugoden veter, je vesel in prevzeten; če pa se vanj upre veter nesreče, je takoj iz sebe: žalosten, pobit, jezen, ves nesrečen. Ali ni sramotno za človeka, da je tako odvisen od veselih in neveselih dogodkov? Značajnega človeka pa ne upogne nobena nesreča, ker trdno stoji na skali svete vere. Kak vzvišen zgled značajnosti n. pr. bodo za vse veke oni trpini v sedanji Rusiji, ki kljubujejo vsem grožnjam in rajši gredo v ječo in pregnanstvo, da celo v smrt, kakor da bi zatajili vero. — Mehkužnost in strah pred zatajevanjem sta korenini neznačajnosti.

Marsikaj si moramo odreči in v mnogočem se zatajevati, ako naj bomo vredni imena učenci Kristusovi. V vsem tem naj nam služi sv. Janez Krstnik kot svetel vzor!

NEDELJA 13. DECEMBRA.

(Sv. Janez priča o Jezusu.)

»Sredi med vami stoji, katerega vi ne poznate« (Jan 1, 26), je rekel sv. Janez Judom o Jezusu. Za premnoge velja ta tožba tudi še danes. Sredi med nami prebiva Jezus v vsaki cerkvi, kjer se hrani sv. Rešnje Telo, pa se mnogi vedejo v cerkvi tako, kot da tega ne vedo; ali pa so brezbrizni za Jezusa in ga sploh nikdar ne obiščejo v cerkvi, prav kakor da ga ni notri; hodijo mimo cerkva, v katerih prebiva Jezus, pa jim niti na misel ne pride, da bi za nekaj trenutkov pred njega stopili. O ne zanemarjajmo ugodnih takih prilik in žrtvujmo obisku pri Jezusu nekaj časa, da mu pokažemo, da verujemo v njegovo pričujočnost in se obogatimo z njegovimi milostmi.

NEDELJA 20. DECEMBRA.

(Sv. Janez pripravlja Jezusu pot.)

Kakor je pripravljaj sv. Janez svoje rojake na prihod Zveličarjev, tako naj se pripravljamo tudi mi na Jezusa sedaj o Božiču, pa tudi vselej, kadar ga hočemo v sv. obhajilu prejeti v svoje srce. Kako je govoril sv. Janez? »Vsaka dolina naj se izpolni, in vsak hrib in grič naj se zniža; in kar je krivo, naj bo ravno in kar je hrapavo, naj postane gladka pot.« (Lk 3, 5). Smrtni greh je ovira, ki kakor globoka dolina zavira milosti

pot v našo dušo. Če se grešnik obrne proč od Boga in se obrne k stvarjem, se poniža, ker svojo dušo tako rekoč za časen užitek zakoplje. Smrtni greh pa je podoben tudi goram, ki napravljajo milosti nepremostljivo oviro, ker je greh poviševanje samega sebe in napuh. Mali greh pa lahko primerjamo z gričem, ker škoduje duši v toliko, da se Bog ž njo ne more tako skleniti kot bi se sicer. Krivo je v duhovnem življenju vse, kar ne meri na Boga, kadar n. pr. nimamo pri kakem dobrem delu dobrega namena, da hočemo tisto delo opraviti v čast božjo. Male pomanjkljivosti in nepopolnosti so pa kakor nekaj hrapavega. Ako hočemo torej Gospodu pripraviti kar najbolj zaželeno prebivališče v svojem srcu, se moramo truditi, da vse te ovire po svojih močeh, oprti na božjo pomoč odstranimo, predvsem seveda smrtni greh, potem pa vsakršni mali greh in tudi prostovoljno nagnenje do njega.

NEDELJA 29. DECEMBRA.

(Praznik sv. Janeza Evangelista.)

O nobenem predmetu sv. Janez Ev. v svojih pismih tolikrat ne piše kot o ljubezni do Boga in do bližnjega. Če prebiraš njegova pisma, se ti zdi, kot da dihaš njegovo ljubezen, ki veje iz teh pisem. Če si bomo prisvojili tako ljubezen, o kako dragi bomo očem božjim in kakšno moč bomo tudi imeli do človeških src! Ponekod imajo navado, da na praznik učenca ljubezni blagoslavlja vino in ga dajo vernikom tudi nekoliko zaužiti z besedami: »Pij ljubezen sv. Janeza.« Naj se je napijemo tudi mi ljubezni današnjega svetnika!

Za Miklavža
Za božič
Za novo leto

*

dobite pleteni-
ne vseh vrst
za odrasle in
otroke najce-
neje pri

*

Cilki Zajc, strojno pletenje
Groblje, Društveni dom

Z našega razgledišča

VODICE. Zakaj se g. urednik jezite v zadnjem Naš. listu, da ni nič novic iz Vodice. Pri nas je vedno dosti novega. Le vprašajte ljudi, koliko imajo novega povedati, a navadno nekaj takega, kar ni za vsakega; kar Vi ne smete vedeti, da ne sporočate vsemu svetu. Danes pa sporočam o mogočni priprošnji božjega služabnika Antona Martina Slomška. — Zbolel je na vnetju možganske mreže mali devetletni Tonček. Koncem prvega tedna bolezni je bil spreviden. Nato je cela dva tedna ležal v nezavesti, ničesar užival, izvzemski kako žličico čaja. Nazadnje še tega ni več zmogel. Domači so že obupali. Mati je prinesla za sv. maše, da bi mu Bog preložil. Tisti dan, ko sem opravil prvo sv. mašo na čast Slomšku, sem nagovoril vseh 5 razredov moje šole, da smo začeli opravljati devetdnevno na čast Slomšku. Deklice so zadevo, za katero pa takrat še niso vedele, vzele za zelo resno. Pri vsaki uri so mi na lističu zapisano, pa brez podpisa, oddale, koliko so v ta namen molile. Zmolele so več sto rožnih vencev, očenašev, litanij, naredile obiskov v cerkev itd. Po poti iz šole grede so skupno molile v ta namen. Rekli smo: Prej ne nehamo moliti, da nas Bog usliši. — In glejte! Že takoj prvi dan naših molitev je Tonček po treh tednih zaužil prvič malenkost hrane. Mi smo še bolj molili. Zdravje se je stalno izboljševalo. Danes pa je naš Tonček vstal prvič iz postelje po 6 tednih. Zdaj že tudi sam vé, in vse učenke vedo, da se ima za ozdravljenje zahvaliti le priprošnji Antona Martina Slomška. —

PEČE. Graščinsko poslopje v Križatih je dobilo vendarle enkrat novo streho in sicer iz domače cementne opeke. Vsa čast Pečanom, da so opeko brezplačno navozili do graščine in jo tudi pomagali spraviti na streho. Sedaj se vsaj škoda ne bo več de-

lala, da ne bo več zatekalo na strop, in poslopje se bo ohranilo, bodisi da se bo še rabilo, ker sedaj je prazno, bodisi kot spomenik poznejšim rodovom. To graščino je sezidal oskrbnik gospodstva Križ g. Michael Bremfeld. Njegova hči je pa prodala okoli l. 1770. graščino s posestvom vred g. Valentinu Trtniku, ki je bil kaplan v Mengšu. Ta gospod je naredil s tem ustanovo za duhovnika. Tako je nastala v Pečah samostojna duhovnija in Trtnik je bil prvi župni vikar. Umrl je v Pečah l. 1801. Ljudje so ga zelo radi imeli, ker je bil pobožen, goreč in zgleden duhovnik.

DOB. Od nas iz Doba se bolj redko oglašamo z novicami. Pa sporočamo sedaj, da smo proslavili 15. novembra 25. letnico našega prosvetnega društva. V ta namen je priredilo društvo skromno prireditev, pri kateri je nastopil tamburaški zbor s 3 komadi, pevski zbor je dovršeno odpel 4 pesmi, dramski odsek pa je lepo podal Finžgarjevo igrano »Veriga«. Kljub slabemu vremenu je občinstvo napolnilo društveno dvorano ter z zanimanjem sledilo sporedu, kakor tudi ni štedilo s priznanjem tamburašinj, pevskemu zboru ter igralcem. — Društvo je bilo ustanovljeno l. 1906. na pobudo takratnega dobskega kaplana — sedanjega vseučiliškega profesorja - prelata Dr. Grivca. Tamburaški zbor praznuje letos svoj dvajsetletni jubilej, društveni dom pa svojo desetletnico. Torej sami jubileji! — Ob srebrnem jubileju društva iskreno čestitamo z željo, da bi se ga farani oklenili še z večjo ljubeznijo, da bi pod okriljem prosvetnega društva rastel rod, ki bo vneto in neustrašeno sledil geslu, napisanemu na društveni zastavi: »Za vero, prosveto in materino besedo.« — Obesil se je 6. nov. Jože Flis, p. d. Kremžarjev Jože, na domačem hlevu. Bil je na oklicih in na 8. novembra je bila določena poroka. Mesto poroke je imel pogreb. Ljudje so rekli: kakršno življenje, takšna smrt. Flis je na dan sv. Štefana 1924. zaklal do smrti Mati-

čičevega hlapca brez vsakega povoda. Dobil je pet let zapora, katere je že odsedel v mariborski kaznilnici. Od tega časa ni našel več miru, dokler si ni sam vzel življenja. Baje se mu je omračil um. Njegovo življenje in pa smrt je pa glasno svarilo vsem fantom. — Na Količevem v Bonačevi papirnici ne delajo že par tednov. Dolgo časa je podjetje delalo s polnim obratom, ko so druga podjetja že skrčila obrat. Brezdelje seveda ni vseh delavcem, ker ni zaslužka. Menda tudi podjetniku ne. Vsi želimo, da bi podjetje ne stalo vsaj dalje časa in smo trdno odločeni, da ob nedeljah in praznikih ne bomo več delali brez nujne potrebe, da nam ne bo zmanjkalo dela za delavnike in kruha za družine.

RADOMLJE. Zalostne novice imamo. V Mlinščici je utonil 74 letni Andrej Mrčun in teden na to, v noči od 16. na 17. t. m. je bil na pragu lastne hiše na Hudem umorjen njegov tovariš šolskih let Alojzij Pirc, dolgoletni delavec v kamniški smodnišnici. Mračni zločin je zavil v temo, ker priči, pokojnikova žena in dekle Marija Kočar, ne znata Bog ve kaj povedati. Po njih izpovedi jih je sredi noči zbudil ropot in razbijanje pred hišo. Mariji, ki je prva odprla dvorišna vrata, da pogleda, kaj naj to pomeni, je neznanec baje vrgel pest rastlinja in peska v oči, nakar se je koj umaknila in zaprla duri. Komaj je nato pokojni napol odprl vrata proti cesti, ga je zadela težak udarec v glavo, da se je kar zgrudil in v nekaj minutah izdihnil. Za roparski umor najbrž ne gre. Upamo, da bo roka pravice kmalu dosegla grdega zločinca.

HOMEČ. V noči od 16. do 17. nov., ko je bil izvršen grozni umor v Hudem pri Radomljah, so bili roparji tudi na Homeču. Bila sta dva, ki sta hotela vlomiti v gospodarsko poslopje župnišča. Silno lajanje psa čuvaja je zbudilo vse hišne prebivalce, ki se jim je posrečilo, da so prepoznali nočne tatove. Potrebna bi bila res nočna straža.

Janez Langerholc:

Roža deklet

(Povest. — Konec.)

XII.

Župan rojstnega kraja gospe Katinke je dobil od našega konzulata v Chikagu obvestilo, da bo prišla v kratkem v njegovo občino neka oseba z dvema otrokoma. Piše se tako in tako, ime ji je tako in tako, ima tudi nekaj premoženja, kaže pa znake slaboumnosti. G. župan naj po svoji previdnosti ukrene, kam s to osebo. Denar pa mora biti sirotinsko varno naložen in naj se uporabi za stroške, ki bi jih imela občina za to osebo, odnosno, če kaj ostane, naj bo za vzgojo njenih otrok.

Iz pisanja je župan tako spoznal, katera bo ta oseba. Previdno je obvestil njene starše, ki so bili pa v vsem že bolj obveščeni kakor župan sam. Hudo so bili potrjeni. A bogastvo in ponos sta branila, da bi svet zvedel za njih pobitost in potrtost. Sklep je bil pa že narejen. Katinka bo doma. V domačem varstvu in nadzorstvu bo morebiti najprej toliko okrevala, da bo sposobna vsaj za manjša hišna opravila, ali vsaj za varstvo lastnih otrok.

Težko so pričakovali tistega dne, ko bo spet Katinka stopila pod domači krov. Vendar bi pa bili še raje videli, da bi tistega dne ne bilo v nobeni pratiki.

Ker pa ljudje nismo gospodarji časa, je tisti dan vseeno prišel. Zjutraj zgodaj se je odpeljal oče hčeri naproti, pozno zvečer jo je pripeljal in se s tem ognil tropu radovednih gledalcev. Pa če bi bili gledalci samo radovedni, bi mož ne imel nič zoper to. Gledalci imajo pa tudi jezike in ti jeziki so nemalokrat precej dolgi in glasni in delajo opazke, ki niso prav nič potrebne in dostikrat naravnost žaljive, če ne celo nedostojne. Vsemu temu se je hotel oče izogniti, zato je želel priti domov pozno ponoči.

Mati je bedela in čakala. O sprejemu samo eno besedo: Če je bilo oko solzno ob slovesu, je bil še bolj solzan dohod in kakor takrat ni mogla iti beseda raz jezik, tako sta se tudi sedaj objeli mati in hči kar molče. A ta molk je govoril več kot bi bili vsi dolgi razgovori.

Katinka je bila torej doma.

Med ljudi ni šla. Še na vrt se prve dni ni rada prikazala. Dokazalo se je pa res hitro, da z njo ni vselej vse v redu. Bili so dnevi, ko je bila čisto jasnega uma in zdrave pameti, da bi jo človek zavidal za zdravje, pa se

ji je kar naenkrat omračil um in je govorila zmedeno, kakor bi doživljala tisto nesrečno noč tam v Ameriki in kakor bi imela za sabo roj preganjancev. In takrat je bilo hudo. Ne samo njej, ampak še bolj domačim.

Enoličnost domačega življenja ji je nekako presedala. Zato je nekega dne očetu povedala, da bi šla rada na Višavice. Tam so namreč imeli njeni starši v precejšnji samoti del svojega posestva. Tudi majhna hišica je bila tam, ki je prav dobro služila delavcem in poslom ob času košnje.

»Na Višavice, na Višavice!« je ponavljala venomer.

Posvetoval se je oče z materjo, povprašal je za svet še zdravnika. Največje vprašanje pa sta bila otroka. Ali naj gresta z materjo v samoto, na Višavice in tam podivjata, ali jih bo voljna pustiti pri svojih starših.

Zdravnik je bil mnenja, da bo morebiti samota za hip dobro vplivala na njeno razpoloženje. Kadar pa bo zahtevala, jo itak spet lahko vzamejo nazaj.

Otrok se je še dosti rada iznebila. Najbolj je vplivalo nanjo to, da bosta šla naprej v šole in bo sinček postal imeniten gospod, hčerka pa bo dobila svoji učenosti primerno službo v mestu.

Orožniki so tatovoma že na sledu. — 19. novembra se je pričel na Homcu gospodinjski tečaj, ki ga vodita gđc. učiteljica Toni Justina in gđc. Marica Trampuž. Tečaj se vrši v Društvenem domu in bo trajal do konca meseca marca.

TRZIN. V zadnjem dopisu iz Trzina v »Naš. listu« je bilo omenjeno, da bano-vinska uprava za napeljavo električnega toka po Trzinu zahteva od občine 77 tisoč Din. To je pa precejšnja pomota, ker bano-vinska zahteva v resnici 177 tisoč Din. Z ozirom na to je bilo rečeno, da smo »vele-cenjeni«. 90 tisoč je že plačanih, za osta-lih 88 tisoč bi bil pa potreben moratorij, ker je tudi pri naš krizi. — Transformator in drogovci po vasi so postavljeni, električna napeljava v cerkvi in večini hiš je že mon-tirana. Čakamo le še žice po drogovih in priključka, kar sme le banovina. — Nekaj posebnega je pri nas, kar se na deželi redko najde, namreč parna pekarna. Pod-jetnik posestnik Jože Kralj, je dal napraviti peč za parno pekarijo. Peč sama, brez drugih priprav stane 68 tisoč Din. Od za-četka novembra že pridno obratuje. Peče dober kruh za prodajo. V peko mu pa kruh donašajo prav obilno tudi domači vaščani. Povsod napredek.

KOMENDA. Danes, 16. nov., smo po-kopali Jožeta Laha, posestnika iz Klanca. Prav je, da se tega dobrega moža spominja tudi »Naš list«. Rajnki je bil vzoren krščanski mož, član moške Marijine dru-žbe. Kako redno je obiskoval družbene sho-de, nikdar ni prvo nedeljo v mesecu pozabil, da je nedelja mož in fantov, kako rad se je udeleževal družbenih izletov — šmarna gora, Sv. Jošt, Krvavec in Limbarska go-ra — vselej je bil zraven. Bil je izvrsten pešec, čeprav že prileten. Rajnki je bil med ustanovitelj tukajšnje posojilnice, ves čas do smrti član načelstva. Pa kako mu je bil prospeh posojilnice na srcu! Dasi ma-lo beseden, se je kar razvnel, če je kdo hotel usekati po posojilnici. Počivaj v miru, blagi Jurjevčev oče! — Letos je pri nas smrt posebno na piko vzela našo moško Marijino družbo. Že šestega člana smo po-kopali: Janez Rebolj, Lovrenc Logar, Jože Kern, Boštjan Korbar, Ciperle Aleš ter

zadnji Jože Lah. Vsi so bili vestni člani družbe, zato upamo, da jih je božja Mati tudi v nebesih sprejela v svoje varstvo. 15. novembra je naše prosvetno društvo priredilo prav primerno igro »Gruda umi-ra«, ki je bila kljub slabemu vremenu za-dostno obiskana. Ker je igra resna, smo za tiste, ki se radi smejejo, navrgli še bur-ko »Ve naše«. Pri naših fantih je opaziti zadnji čas veliko zavednost in navdušenje. Da se to ohrani bomo imeli tekom zime duhovne vaje za fante in može, voditelja zanje imamo že naprošenega. — V pro-svetnem društvu prav nestrpnost čakamo elektrike, ker bi radi začeli s skriptičnimi predavanji, ki bodo v naše društveno živ-ljenje prinesla, kot upamo, nov razmah in živahnost.

ZG. TUHINJ. V častitljivi starosti 89 let nas je za vedno zapustil Kladunc Jer-nej, po domače Kožlakarjev oče. Bil je mož, vnet za vse dobro, ki ni maral krivice, pač pa je rad storil dobro vsakemu-kdor se je zatekel k njemu za pomoč. 29 let je bil član tukajšnje moške Marijine družbe. Pri shodih ga ni manjkalo. Vsa-kemu umrlemu članu je skazal zadnjo čast, zato so tudi njega spremili od hiše do gro-ba skoro vsi člani moške Marijine družbe. Spremljali so ga na zadnji poti tudi gasilci, ker je bil njihovemu društvu podporni član. V zadnjih letih svojega življenja je pogosto tožil nad današnjim svetom, posebno nad mladino: »Star sem že, pa tako, kot je sedaj, še ni bilo nikdar na svetu! Kam bo vse to svet pripeljalo?« Dobro vemo kam — v nevero in na beraško palico! Prišel je čas, ko ljudje pravijo resnici laž, laži pa resnica, ko jim resnih naukov ni mar, ljubijo pa zabave in vsakovrstno nečednost. V časno in večno pogubo dravimo! Blagor možu, ki je vero ohranil, boj izvojeval ter se veseli že plačila pri Materi nebeški, ka-tero je vedno vneto častil. Blagor mu!

KAMNIK. Za dan 18. oktobra je g. de-kanijski voditelj Marijinih družb povabil v Kamnik predstojništva fantovskih kongre-gacij in dekanije na razgovor. Udeležilo se je 27 članov, in sicer iz Homca 2, iz Kam-nika 3, iz Komende 4, iz Mekinj 4, iz Nevelj 5, iz Sel 2, iz Smartnega 4, iz Vodice 1 in

z Vranje peči 2. Na dnevnem redu je bilo poročanje odposlancev o stanju in gibanju kongregacij po posameznih župnijah. Iz poročil je razvidno, da je Marijanska misel sicer pognala močne korenine v srca naših fantov, da pa je, vendar po nekod nekoliko mlačnosti. Povprečno kakih 65 odstotkov članov se tesno oklepa družbe in vrši vest-no svoje glavne dolžnosti: mesečno preje-manje sv. zakramentov, javne nastope pri cerkvenih slovesnostih, obiskovanje shodov in udeleževanje odborovih sej. Kolikor je bilo mogoče dognati, je bilo v tem letu pri duhovnih vajah v Ljubljani 28 fantov, to je dobrih 5 odstotkov. Prvenstvo pripada žup-niji Komenda, ki je poslala v dom duhov-nih vaj 13 fantov. Naj bi sledili temu zgle-du tudi drugi! Pri tem sestanku so izvolili navzoči fantje dekanijski odbor Marijinih kongregacij, v katerem so bile člani: Svet-lin Anton (Kamnik), Peterlin Alojzij (Ho-mec), Frontini Alojzij (Smartno), Humar Franc (Nevlje) in Uranič Ivan (Komenda). Namen tega odbora je dvigati že obstoječe kongregacije in delati na to, da se ustanove tudi tam, kjer jih še ni, nadalje ohranje-vati stik med kongregacijami ter priprav-ljati in voditi večje sestanke. Prvi sklep te-ga odbora je bil, da bo meseca maja prih. leta sestanek fantov kongreganistov na Homcu, kamor naj bi takrat prišli tudi dru-gi fantje, ki se zavedajo izrednega pomena češčenja Marijinega in njene pomoči v naj-bolj ogroženi dobi življenja. S pozivom, naj navzoči fantje izročijo doma pozdrave vsem kongreganistom in z željo: »Na veselo svi-denje fantov na Homcu v lepem Marijinem mesecu!« je zaključil g. dekanijski voditelj lepi sestanek, katerega sad naj bi bil dvig Marijanske misli med moško mladino. — Izredne smrtne primere smo imeli v zad-njih treh mesecih. Mrličve je bilo 7, od teh je bil eden mrtvoroden, eden se je obesil v ječi, 71 Marčun Andrej iz Radomelj je uto-nil, 73 letnega Alojzija Pirc iz Hudega je neznanec s kolom pobil, 18 letni vojaški go-jenec Kemperle Mihael je umrl v Belgradu, pokopali pa smo ga na žalah. — Na god sv. Elizabete se je vršil v Kamniškem domu sestanek K.A., na katerem se je sklenilo organizirati dobrodelno akcijo v pomoč

V mestu, da, v mestu. Oba bosta služila v mestu, deček in deklica. Ko bosta velika, bo tudi ona prišla k njima in spet bo lepo, lepo ...

Zdaj pa na Višavice ...

Tam v tihi samoti je bilo res dobro zanj. Obdelovala je vrt in sanjala je vedno o novih načrtih.

»Samostan bom napravila, prav res, samostan. Kje pa je lepše za sa-mostansko življenje, kakor ravno tu, na Višavicah. Taka samota! Pa tak zdrav zrak! In ta nebeški razgled. Tak samostan bom sezidela, da se bo videl v tri dežele. In iz deset dežel bodo starši pošiljali svoje otroke sem-kaj v šolo. Pa sama jih bom učila, jaz sama, pa moja hči, ki v mestu hodi v šolo. Pa še druge učiteljice bodo učile, same redovnice, ki so lepo oblečene in znajo dobro učiti. Moja hči bo pa prednica. Še danes bom pi-sala njemu, možu svojemu, ki ima v Ameriki krasno službo in cele kupe denarja. Toliko, da ne ve, kam z njim. Za samostan bo pa kar prav prišel ta denar in še za cerkvico zraven. Sv. Katarini na čast bom sezi-dala cerkev, novo cerkev, lepo, veliko cerkev in bo stala tamle, na vrhu

grička, kjer je najlepši razgled. In samostan bo tu in božja pot bo in vsi bodo molili. Romarji, redovnice, ot-roci; vsi bomo molili za mojega moža, ki je bil dober, pa so ga drugi zape-ljali in ...«

Pa so jo polile solze in konec je bilo načrtov, ki jih je razkladala vsem, ki so jo hoteli poslušati. Kdor je pa ni hotel, se ji je pa seveda hudo zameril.

»Pojdi kamor hočeš!« je vpila nad njim, »ravno tak Jud si, kakor so bili tisti, ki so zapeljali mojega moža. Ravno tak si in nič nisi vreden, prav nič, da veš.«

In moral je iti, če ne bi bil priletel kamen vanj.

Ko je pa odšel, se je lotila spet dela na vrtu. Delala je gredice in plela je in sanjala je naprej, ne več o sa-mostanu in o cerkvi sv. Katarine in o šoli, ampak o gradu.

Grad, da grad bo stal tu na Viša-vicah. Ona bo naredila, pravzaprav že zdaj dela in ureja park. To bo na-sadov in kakšnih! Tu-le, kjer ima solnce največ moči, bo sadni vrt. Tam zraven bo prostor za zelenjavo. Tja-le bomo postavili cvetličnjak.

Načrte bo pa naredil moj sin, ki v mestu študira za inženirja. Ta bo šele učen! Desetkrat bolj ko njegov oče. Da res! Oče bo pa poslal denar. Denarja sin nima. Učen je, denarja pa nima. O, grad bo pa le stal in tudi denarja bomo imeli še dosti. Če ga ne bo dal on, bo pa ona šla v Ame-riko in ga bo poiskala. Mora ga do-biti, mora ga iztrgati iz krempljev tistih ... Saj ga bob. In šel bo z njo. Še bo lepo na svetu, še, še ...

Zamislila se je in zapela.

Tisto njeno je zapela:

»Rože je na vrtu plela,
pela je pesem sladko ...«

Prišla je do besedi:

»Deva blede, deva blede,
njega od nikoder ni.«

Prenehala je. Šla je v hišo. Iz hiše pa je odmeval po dva dni in še po več bridke jok.

»Njega od nikoder ni.«

In ga ni bilo. Kdo ve, kje v Ame-riki trohne njegove kosti! In kje je njegova duša? O duša, duša ...

Tam na Višavicah, v samoti in ti-hoti, pa njega pričakuje in hira in vene Katinka — nekdanja roža deklet.

brezposelnim in stradaljočim. Izvolil se je odbor in sicer: za Volčji potok g. Jernej Škrjanec, za Duplico gđc. Ana Herle, za Podgorje gđc. Ivanka Stražar in g. Andrej Vidmar, za Zaprice g. Anton Grzinčič, za šuto g. Lojze Čeh, za Mesto gđc. Ljudmila Cevčeva. Ta odbor, kateremu predseduje č. g. dekan Matej Rihar, ima nalogo pobirati darove v denarju, živilih in obleki. V nedeljo, 22. nov. je imel odbor prvo sejo. Dal Bog blagoslov! — Dramatični odsek

in Fantovski odsek društva »Kamnik« se lepo gibljeta. Dramatični odsek ima nov odbor: g. Miha Jenko, gđc. Lizika Cevčeva, g. Šimen Roč, g. Lojze Čeh. Letošnjo sezono so že igrali: Glavni dobitek, Mlinar in njegova hči in Teta na konju. — Fantovski odsek ima redno vsako sredo sestanke; fantov prihaja okrog 25. — Fantje pridite! — Pod Zapricami gradi Sportni klub smuško skakalnice!

to seveda nikakor ne more nasprotovati zasebni lastnini. Bog je namreč dal človeškemu rodu zemljo v občo korist; ne kakor da bi hotel, naj vsi skupno nad njo gospodujejo, ampak zato, ker ni nikomur določil nobenega njenega dela v last. Določitev zasebne lasti je prepustil človeški delavnosti in uredbam narodov.»

15. »Sicer pa naj si bo kakorkoli zemlja med zasebnike razdeležna, ona ne neha služiti splošni koristi vseh, ker ni nikogar med smrtniki, ki ne bi živel od tega, kar donajajo polja. Kateri nimajo premoženja, ga nadomeste z delom, tako da resnično lahko trdimo, da vsa osnova oskrbovanja življenja in kulture temelji v delu, bodisi, da kdo obdeluje lastno zemljo, bodisi, da izvršuje kako trudapolno obrt, za kar slednjič dobi plačilo le iz mnogovrstnega sadu zemlje in ga z njim zamenja.«

16. »Iz tega zopet sledi, da je zasebna lastnina popolnoma v skladu z naravo. One stvari namreč, ki so potrebne, da si ohranimo življenje in zlasti, da ga spopolnimo, nam sicer rodi zemlja z veliko darežljivostjo, vendar bi ne mogla roditi sama iz sebe brez človekovega obdelovanja in skrbi. Ker pa človek, ko pridobiva naravne dobrine, uporablja dušno delavnost in telesno silo, uprav s tem sebi pridržati oni del telesne narave, ki ga je sam obdelal, v katerega je tako rekoč vtisnil nekaj obris svoje osebe, tako da mora biti povsem pravilno, da poseduje oni del kot svojo last in da na noben način nihče ne sme kršiti njegove pravice.«

Leon XIII. in delavsko vprašanje

13. »Nobenega povoda ni, zakaj bi vpeljavali državno skrbstvo; človek je namreč starejši kot država. Zato je moral človek pravico, da čuva življenje in telo, po naravi imeti preje, kakor je nastala katerakoli država.«

Papež v tej točki jasno začenja človekove pravice. Bog je poklical človeka v življenje. Zato mora človek živeti toliko časa, dokler ga Bog ne odpokliče. Ker pa mora človek živeti, zato ima pravico, da živi. Kot ljudje smo si vsi enaki; nobeden nima več posebnih pravic, ker je narava pri vseh ljudeh enaka, namreč človeška narava. V socialnem življenju seveda ne more biti popolna enakost. Toda z ozirom na eksistenčno pravico in na pravice, ki so z njim v zvezi, smo si pa vsi enaki.

Iz pravice do bivanja in življenja pa sledi čisto naravno pravica človeka, da je obvarovan vseh nevarnosti, ki ogrožajo njegovo eksistenco. Zato pa v kolikor toliko urejeni državi ni nevarnosti, vsaj na splošno ne, da bi morilec, pretepači, tatovi, roparji itd. človeku škodovali na njegovi eksistenci. Izpostavljen je pa človek danes novi nevarnosti, ki mu preti zaradi gospodarskega reda in ki v resnici onemogoča veliki množici ljudi človeško eksistenco. Kjer je ta nevarnost, da si posamežen ne more varovati lastnega zdravja in življenja, dolžna je to storiti družba, v prvi vrsti država.

Delavci, ki so prisiljeni delati v zdravju in življenju škodljivih podjetjih, katerim se nalaga pretežko in predolgo delo, se ne morejo sami braniti. Zato pa zakone za delavsko varstvo zahteva naravnost pravica do eksistence; torej niso nikakor kake posebne pravice, ki jih daje država delavcem, ampak dolžna državna obramba delavskega eksistenčnega prava. Odtod pa sledi tudi

to, da ima država pravico določiti, koliko sme biti najmanjša plača. S tem država izvršuje samo svojo dolžnost, da varuje eksistenčno pravo pri takih svojih državljanih, ki ga sami ne morejo braniti.

Kakor hitro pa priznamo človeku pravico do eksistence, moramo mu priznati tudi pravico do zemeljskih dobrin v kolikor so mu potrebne, da more živeti človeka dostojno življenje. Od zraka ne more nihče živeti. To pravico do dobrin mora dokazati z delom. »Kdor ne dela, naj tudi ne je.« (Sv. Pavel.)

Tu pa naletimo v modernih državah na veliko množico brezposelnih, ki bi radi delali, pa dela dobiti ne morejo. To dejstvo osvetljuje pogrešanje gospodarskega reda moderne družbe, nalaga pa državi, da varuje delavce na podoben način, kakor mora človeka varovati pred roparji, morilci in tatovi.

Dolžnost države je skrbeti za časi blagor svojih državljanov. To ni nikaka miloščina države, ampak to zahteva stroga pravičnost. Kapitalistične države pod vplivom sedanjih razmer rade govore o skrbi za revne, da bi temeljito odpravile tiste vzroke, ki bedo napravljajo, pa nimajo smisla. Taka družba, kjer je veliko število revežev navezanih na miloščino, ni zdrava. Če redno cele trope ljudi prehajajo v revščino, je to dokaz, da se v družbi ne spoštuje eksistenčno pravo. Dobro je, če se država spomni tudi revežev, dovoljeno ji je bogatimom naložiti davek za uboge, toda s tem še ne spolni svoje dolžnosti. Dolžnost države je, varovati pravice svojih državljanov. Pravičnost je njeno polje; ljubezen ima nastopati tam, kjer je pravičnost že izpregovorila svojo zadnjo besedo.

14. »Ker pa je Bog zemljo izročil vesoljnemu človeškemu rodu v rabo in uživanje,

Zadnje telefonske vesti

TRZIN, 28. nov. (Tel. Naš. listu). Spor med občino Trzinom in občino Mengeš se ni še niti malo omillil. Občina Trzin še vedno vztraja pri svoji zahtevi, da mora Mengeš poravnati vso škodo, ki jo je napravila Pšata ob zadnji povodnji. Kakor znano, utemeljuje Trzin svojo zahtevo s tem, ker je Pšata narasla v smeri od Mengša navzdol. Iz odločilnih krogov v Mengšu se je zvedelo, da bo občina najbrž odredila, da se Pšata nad Mengšem zavedno zajezi z betoniranim jezom. V krogih mengeških peric je nastalo zato veliko razburjenje.

DOMŽALE, 28. nov. (Tel. Našemu listu). Predelani škropilni avto, ki je bil ves v cvetju, je danes prvič zavozil med srečne prebivalce trga. Na križišču pri Slokarju so bili pozdravni govori.

ČE POTPREBUJETE

VINO štajersko (iz Haloz in Ljutomera) ter dalmatinsko v steklenicah in sodih, M O K O »ADA«, najboljšo banaško kvaliteto - SPECERIJSKO in KOLONIJALNO BLAGO: kavo, riž, olje in testenine - RAZNA OLJA, za mazanje tal (prašno olje) - CEMENT in CEMENTNO ZAREZNO OPEKO - Umetna gnojila: Thomasovo žlindro, kalijevo sol, superfosfat

ČE POTPREBUJETE

kupite pri Ant. Stergar, Kamnik.

OTROŠKI KOTIČEK

PISE STRIČEK MATIČEK

Otroški kotichek

Oj, v kožiji biserni
k nam se pelje Nikolaj;
sveti je zapustil raj,
da nam razdeli dari.

Z njim pa angelci gredo;
rajski jih obseva žar,
v zlatih torbicah pa dar
nesejo nam na zemljo.

Le nesite brž dari!
Vse je že nastavljeno;
in srce pripravljeno,
o Miklavž za čednosti.

Sv. Miklavž.

Ali mi bode Miklavž kaj prinesel? To je tisto vprašanje, ki se sedaj največkrat poraja v srcu in na ustih malih otrok. S tem vprašanjem na ustih zaspijo zvečer v sladko spanje. In s to mislijo v srcu se zjutraj zopet zbude. Pišejo Miklavžu in ga prosijo, naj jim prinese kaj dobrega. Ali bodo vsi otroci obdarovani od sv. Miklavža? Po redni, neubogljivi in leni ne bodo obdarovani. Dobili bodo samo šibo, ki je opomin k pridnosti. Pridnim pa prinese sv. Miklavž darove. Pa ali prinese vsem? Da, vsem pridnim. Nekaterim prinese vidne darove, drugim pa veliko nevidne milosti v srce, da ostane potem njihov srček vedno lep in bel in Jezuščku všeč. Ali boste stričku kaj sporočili, kaj Vam je Miklavž prinesel. Striček že dolgo časa prosi in prosi sv. Miklavža naj vse njegove nečake in nečakinje bogato obdaruje, zato ker so vsi pridni. Kaj ne da?!

Otroški kotichek v letu 1932.

Otroci, ali boste ostali zvesti stričku tudi prihodnje leto? Striček Vas ne bo zapustil, če se le Vi njemu ne izneverite. Nekateri so se mu že! Nič več mu ne pišejo. Pa še otroškega koticheka več ne berejo. — Sedaj je konec tega letnika »Našega lista« Vas striček vpraša, ali se Vam je otroški kotichek kaj dopadel. Kaj ne, da ste se veliko lepega naučili. Lepe povestice ste čitali in dogodke iz življenja Vaših bratcev in sestrice onstran morja. Brali ste pa tudi svoja lastna pisma in stričkove odgovore. Kar vesel ste bili, če ste videli, da ste sprejeti v kotichek.

Kako bo pa v prihodnjem letu? Za Božič bo izšla že nova številka. Kaj Vam bo striček v novem letniku pripovedoval? Precej podobno, kakor letos. Pa še nekaj drugega. Striček Vam tako na tihem pove, da ima za Vas prav lepo povest pripravljeno. Naslov njej bo: »Najden biser«. Z velikim zanimanjem jo boste brali. Je precej dolga. Bo za več števil. Najbrž bo že v prvi številki začela izhajati. Zato pa striček upa, da bodo imeli v vsaki hiši, kjer so otroci, Naš list. Če ga drugi ne kupijo, pa prosite Vi očeta ali mamo za en dinarček in ga kupite. Na svidenje torej v 1932. letu!

Vrednost duše.

Koliko je vredna ena duša? Kdo bi znal na to vprašanje odgovoriti? Več je vredna kot cel kup zlata! Več je vredna kot celi svet! Ali veste kaj pravi Jezus? »Kaj

pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi.« Duša je toliko vredna kot dragocena kri Kristusova. Duša je toliko vredna kot življenje Jezusovo, saj je on na križu daroval svoje življenje, da bi rešil človeško dušo.

Pomislite, otroci, kako Vas mora ljubi Jezus rad imeti, ker ste Vi njemu pridobili duše. In koliko duš? Ne samo eno, devet poganskih dušic. Ena je že v nebesih. Prva Mala kitajska Terezika. Tam za Vas moli in pravi: »Glej, Jezušček, da sem jaz prišla k Tebi, zato se imam zahvaliti stričkovim nečakom in nečakinjam. Kaj jim boš dal za to?« In Jezušček dovoli Mali Tereziki, da s svojimi malimi ročicami sega v nebeško zakladnico milosti in neprestano troši in siplje rožice na Vas doli iz nebes, da Vas poplača za male žrtvice in zatajevanja, ki ste si jih naložili, ko ste hranili dinarčke in njo odkupili.

Pa še osem drugih ste odkupili! Ali še veste njih imena? Terezika, Mateja, Tončka, Marica, Lojzka in Cilka. Same kitajske deklice. In trije zamorčki: Matiček, Jožek in Tonček. — Kaj pa za naprej? Ali bo stričkova zbirka še odprta? Še, še! Vsak najmanjši dar sprejme. Za Božič bo striček nabrane darove zopet poslal v misijone, da bomo dve dušici pripeljali Jezuščku pred jaslice. To jih bo vesel! Pa tudi Vas!

Za stričkovo zbirko so zopet darovali: Mici Habjan, Trzin 10 Din; Anica Jesenšek, Peče 10; Stanka Letnar, Homec 10; Tončka iz Celja 10. Bog povrni!

STRIČKOVA POŠTA

Nekateri otroci pravijo, da strička Matička ni več v Grobljah, da je odšel in da nič več ne bo pisal otrokom v kotichek. Pa ne! Striček je še vedno isti. Kar lepo napišite pisemce ali karto in gor naslov: Gospod striček Matiček, Groblje, pošta Domžale. Pa bo dobil Vaše pismo. Samo, otroci, striček Vas opozori, da se je s 1. decembrom pošta podražila. Zato pazite, da ne bo moral striček kazni plačevati.

Potem bi mu zmanjkalo denarja za fajfco tobaka, ki ga striček tako rad ima. Tega mu gotovo ne zamerite. Saj se tudi premaga in pusti tobak — za misijone in pogančke. Na vsako pisemce boste morali dati odslej znamke za 1 dinar in pol; na karto pa 75 par. To se Vam bo precej poznalo. Pa takole napravite, da v enem pismu pošljete pisma večih otrok skupaj. Striček Vam bo rad odgovarjal.

Otroci Marijinega vrtca v Dobu pišejo: Še nam otrokom iz Doba daj striček majčkeno prostora v svojem listu. Smo z malim zadovoljni, ker smo sami mali: »Naš list« pa radi čitamo, posebno otroški kotichek, pa uganke radi rešujemo. Pa prav imenitno se nam zdi, ko vidimo svoja imena natiskana v časopisu. Pa si mislimo: še drugod bodo brali o nas. G. striček! Povedati Ti pa hočemo, da tudi mi res nismo sami zaspanci. Imamo svoj Marijin vrtec in pa vsak mesec »svojo nedeljo«. V Marijinem vrtcu nas je sedaj 150. Sprejem smo imeli dvakrat: na Svečnico in pa 18. oktobra. To je živ-žav ko pridemo v dvorani skupaj. G. voditelj nas komaj kroté, čeprav imajo precej močan glas. Najbolj smo pa veseli tretje nedelje v mesecu, ki ji pravimo kar »naša nedelja«. Takrat imamo vsi šolski otroci skupno sv. obhajilo. Precej nas je. Striček Matiček (prav radi se Te spominjamo) enkrat si nas videl na »našo nedeljo«, pa smo Ti bili menda še precej všeč. S temi nedeljami smo pričeli v letošnjih počitnicah, pa smo se dosedaj še vsi kar dobro držali. Pa se bomo za naprej tudi, saj imamo Jezusa radi, Jezus pa nas. V šoli smo se namreč učili, da ima Jezus rad otroke. Sedaj Te pa g. striček prav lepo pozdravljamo in še se bomo oglasili — če nas boš hotel v svoj kotichek. — Na to lepo pismo odgovarja striček, da je že mnogo lepega slišal o Vaši »otroški nedelji« in je samo čakal, kedaj mu boste o tem pisali. Enkrat Vas je nalašč šel gledat in Vas je bil vesel, kakor Vas je bil ljubi Jezušček vesel. Pa se še kaj oglasite! Majda in Magda. Kako čuden naslov ste napisale na pismo. Pismo je šlo v Ljubljano. Tam pa ne poznajo strička. In vendar je prejel Vajino pismo. Samo nista povedale še svojega imena. Zato se Vaju striček ne more domisliti. Menda ste iz Domžal, ker je bilo od tam pismo odposlano. Mici Habjan, Trzin: Prilagam 10 Din za pogančke. Ah striček, to je premagovanja pri sladkorčku in šparanja, preden si takle sirotek kot sem jaz spravi pri 25 do 50 parah, ki jih dobim iz dobrih rok, skupaj 10 Din, da jih Vam

ELEKTRO INŠTALACIJE

za razsvetljava in pogon izvršuje strokovnjaško po zmerih cenah —

FRANC

PERČINLIČ

koncesijonirano
elektro podjetje

Domžale št. 95

nasproti pošte

Elektro mehanično
podjetje

Ljubljana,

Gospodstva c. 16.

Telefon 2371.

pošljem za pogančke. — Ali si že slišala v Zgodbah sv. pisma, kako je Jezus pohvalil ubogo vdovo in njen dar? To velja tudi o Tebi. Striček Te pozdravlja. **Vinko Klopčič, Zaboršt:** Hvala za povabilo k Vam. Striček bo že enkrat prišel in potem bova skupaj šla iskat kralj Matjažovo vojsko, ki spi tam nekje v šumberški podzemeljski jami. **Baloh Ivan, Oberše - Zlatopolje:** Tam na Zlatempolju je pa krasno, zato striček rad k Vam pride. Je bil že večkrat. Pa čudil se je, zakaj mu tam-

kajšnji otroci ni čne pišejo. Sedaj si se pa Ti opogumil. Le večkrat se oglasi. Mogoče še dobiš nagrado. **Julka Grbane, Vodice:** Tvoja uganka je prav dobra! Mogoče jo striček objavi v koticu. **Stanko Ulepič, Domžale.** Hvala lepa za pismo in za darilo za pogančke. Ali Ti je mogoče znano, kaj se je striček domžalskim nečakom zameril, da se nič več ne oglašajo. Sporoči Ti stričku, da se bo poboljšal. **Slavka Langerhole, Stranje.** Strička si obiskala, pa Te striček ni nič videl. Kako mu je

bilo žal! Bo pa striček enkrat Tebe obiskal, da Te bo spoznal. Kaj ne, da mu boš dala kaj malice? **Grčar Neža, Vranja peč.** Nagrade topot nisi dobila — pa drugič. Zakaj pa nisi nič napisala, kako je bilo pri Vas na dan sv. birme. Striček je slišal, da znate lepo peti. To bi Vas poslušal; kjer je veselo petje, tam je striček rad poleg.

UGANKARJI

Striček hoče svojim nečakom in nečakinjam prav lahke uganke zastavljati, da jih ja veliko otrok reši in imajo tako upanje na nagrado. Kakor nekateri veselo upajo, da bodo izžrebani, tako so potem žalostno razočarani, ako jih g. žreb ni potegnil iz stričkove vreče. Pa nikar poguma izgubiti! Polagoma pridejo vsi na vrsto. Zadnja uganka je bila malo težja, vsaj nekaterim se je težka zdela. Vendar je prišlo 39 pravih rešitev. Pod tistim nagrobnim spomenikom počiva od stričkovih nečakov in nečakinj odkupljena in v mesecu juniju v mestu Čačo fu umrla Kitajska Mala Terezika. Izžrebani so bili in nagrado dobijo: Tončka iz Celja; Stanka Letnar, Homec; Alojzij Breznik, Raholče.

UGANKA

Napis.

S A A O U A I A A
L V B G N V Š V H

Rešitev te uganke pošljite vsaj do 15. decembra stričku Matičku, Groblje p. Domžale. — Trije izžrebani rešilci dobijo krasne jaslice.

Pri nakupu blaga za obleke

se Vam izplača vožnja v Ljubljano,

ako pri tvrdki R. Miklauc nakupite blaga za Vas in za Vašo družino, kjer imate veliko izbiro modnih kamgarnov in sukna za moške, finega svilenega, volnenega in perilnega blaga za ženske obleke in plašče ter blaga za osebno in posteljno perilo po priznanih nizkih cenah.

R. MIKLAUC

»PRI ŠKOFU«

LJUBLJANA

Lingarjeva ulica 3

Pred škofijo

Tvrdka obstoja že preko 60 let.

MOČNO ZNIŽANE CENE!

pri vsej manufakturi. Danes si lahko vsak najboljše blago nabavi za ceno, kakor prej najslabše.

VELIKA IZBIRA moškega blaga, volnenega ženskega, vse vrste svile, vse vrste blaga za perilo itd.

VELIKA ZALOGA železa za beton in drugo, vse vrste železnega okovja. štedilniki, gnojnične sesalke, železni plugi, kuhinjska posoda.

ZALOGA šip, porcelana in vseh vrst drugega stekla.

ZALOGA vseh vrst umetnih gnojil: superfosfata, Tomaževe žindre, kalijska sol, čilski soliter. Vse vrste vrtnih in drugih semen: detelja, lucerna, trava, pesa itd.

ZALOGA vseh vrst vedno svežega cementa Trbovlje in Split.

ZALOGA vseh vrst specerijskega blaga, najboljše moke, koruze itd.

CENE brez konkurence. Kdor hoče biti dobro in pošteno potrežen, je to le v trgovini

Jos. Senica, Domžale.

Duhovne vaje za dekleta v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani. — Kakor o Velikem šmarnu bodo v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani tudi takoj po božiču zaprte duhovne vaje za dekleta. Vodili jih bodo misijonarji sv. Vincencija Pavelskega. Začetek duhovnih vaj bo na praznik sv. Štefana (sobota 26. decembra) ob 6 zvečer, konec v sredo 30. decembra zjutraj. Dekleta, ki želite v sveti samotni nekaj dni popolnoma darovati Bogu in svoji duši, oglasite se vsaj do 8. decembra po dopisnici na naslov: Vodstvo Lichtenthurnovega zavoda v Ljubljani, Ambrožev trg. — Oskrbnina znaša za vse tri dni 100 dinarjev.

Ugodna prilika za varčevanje!

**HRANILNICA IN
POSOJILNICA
V KAMNIKU**

REG. ZADRUGA Z NEOM. ZAVEZO

v svoji lastni hiši: Šutna, štev. 22.
(blizu postaje).

Sprejema hranilne vloge na knjižice in tekoči račun ter jih obrestuje najugodnejše. Za mlade vlagatelje ima na razpolago domače hranilnike (šparovčke).

Vse davke plačuje posojilnica sama.

Daje posojila na vknjižbo, na poroštvo in tekoči račun pod ugodnimi pogoji.

Uradne ure: od 8 do 12 dopoldne in od 2 do 4 popoldne.